
Ulm, Història

Autor:

Data de publicació: 23-10-2023

Història

Prehistòria

Vista d'Ulm cap al 1490

L'assentament documentat més antic a la zona d'Ulm data de principis del neolític, al voltant del 5000 aC. Hi ha evidències d'assentaments d'aquest període, per exemple a Eggingen (excavacions de l'Oficina Estatal de Monuments de Baden-Württemberg) i Lehr (lectura de troballes de diversos col·leccionistes).

Nombroses excavacions dutes a terme des de la dècada de 1960 com a part de l'arqueologia de la ciutat (primer pel Centre d'Investigació d'Història de la Ciutat, més recentment per l'Oficina Estatal de Monuments de Baden-Württemberg) mostren que l'àrea del que més tard seria Ulm va ser habitada en forma dels pobles de "Westerlingen" i "Pfäfflingen", com ho demostren les escriptures de donació del monestir de Reichenau, abans que fos esmentat per primera vegada amb el nom de "Ulm" (854). Les troballes més antigues es remunten al final del neolític (enterrament de la cultura del vas campaniforme a la Münsterplatz). [11][12] Ja a la tardor de 1857, es va descobrir un gran cementiri alamànic extremadament equipat del període merovingi al nord de l'estació de ferrocarril d'Ulm al Baix Kienlesberg, que, malgrat els mètodes d'excavació inadequats i la documentació trobada, va proporcionar informació important per als assentaments d'importància nacional al Weinhof i a la zona del Grüner Hof (possiblement: Westerlingen i Pfäfflingen). [13]

Com a resultat de la investigació de l'Oficina de Monuments de l'Estat[14], es va esbossar una reescriptura completa de la història de la ciutat d'Ulm fins al segle 14. Les tesis principals aquí són: El Palatinat es trobava aproximadament al nivell de l'actual Spitalhofschule/Adlerbastei. Es diu que la ubicació anteriorment assumida al Weinhof era una fundació otoniana. Segons això, el nucli de la ciutat es remunta a una fundació de la ciutat otoniana.

No obstant això, a la vista de l'estat actual d'excavació i discussió, els arguments esgrimits no són del tot convincents, ja que el nou model, que en alguns aspectes és molt digne de consideració, fa menys justícia a les troballes arqueològiques de la resta de la ciutat que les idees anteriors en què es basen els capítols següents.

Al maig de 2007, durant els treballs d'excavació al Salemer Hof al sud-est del nucli antic d'Ulm, es van descobrir restes d'assentaments neolítics i un esquelet d'aproximadament 5000 anys d'antiguitat.

Història urbana

Ulm a l'alta edat mitjana (800 a 1200)

A l'alta edat mitjana, probablement al voltant del 850, Ulm es va convertir en un palau reial. S'esmenta per primera vegada en un document el 22 de juliol del 854. El rei Lluís el Germànic va segellar una carta a "Hulma". [15] El nom és un nom germànic o pregermànic per a una massa d'aigua (arrel indoeuropea *uel: girar, ventar, rodar o *el/*ol-: fluir, fluir, estar humit, estar humit), que indica una connexió amb la desembocadura del Blau al Danubi. [16]

Però també hi ha una nova interpretació, que es remunta al gual sobre el Danubi més a l'est, on s'ha situat el Palatinat des de les noves excavacions arqueològiques:

"El centre de poder associat, el centre d'aquest assentament, es pot situar més a l'est, als voltants de l'antic gual del Danubi, a la zona de l'hospital medieval posterior. Aquesta àrea, que ha rebut poca atenció arqueològicament fins ara, es va convertir en el centre de les nostres consideracions per primera vegada en el context de la nostra reavaluació

dels resultats de l'excavació de la Neue Straße. L'arrel indoeuropea del topònim, que explica Ulm amb un raig d'aigua o amb les propietats 'girar, sinuar, rodar' o 'fluir, fluir, estar humit i humit', confirma la situació hídrica original del lloc. Aquí, el centre de poder va poder controlar el punt d'encreuament de les autopistes i assegurar el pas del Danubi, per al qual es pot suposar una estació de ferri. Això mostra clarament la funció econòmica de la primera seu del poder, que es pot vincular en el temps al Palatinat d'Ulma, que va ser esmentat el 854.

- Dumitrache, Legant: El llarg camí cap a la ciutat. 2006[17]

Ulm va ser una important ciutat palatina durant els següents 50 anys, cosa que es va reflectir en les nombroses visites reials. Durant les tempestes hongareses, el Palatinat es va convertir probablement en un castell refugi. Sobre la base de les excavacions, s'assumeix el següent desenvolupament posterior:

Com que Ulm es trobava en una finca reial o imperial, només el rei pot ser considerat com el fundador i, sobre la base de les proves de datació, només Otó I. Otó I degué reconèixer la importància estratègica i central d'Ulm al Danubi i va iniciar la fundació d'una ciutat amb un castell als afores immediatament després de la victòria sobre els hongaresos el 955, que va assegurar les fronteres imperials. L'àrea de la ciutat otoniana és idèntica a la de la ciutat de Suàbia, un nom per al nucli antic de la ciutat d'Ulm introduït en la literatura especialitzada. El castell va ser construït en el lloc del que més tard es convertiria en l'anomenat Weinhof."

- Dumitrache, Legant: El llarg camí cap a la ciutat. 2006[17]

Així, el Weinhof probablement només es va convertir en el lloc per a un castell en temps otonians. Més tard, s'hi va construir una torre, una Luginsland. Es pot suposar que Otó I probablement va fer el primer pas cap a la fundació de la ciutat.

Segons les troballes de les investigacions arqueològiques a la Neue Strasse, el camí d'Ulm des del palau reial fins a la ciutat imperial lliure va conduir a través dels següents passos de desenvolupament:

Palatinat carolingi al pas del Danubi des de mitjans del segle 9;
fortificació i ampliació en un castell refugi a la primera meitat del segle 10;
Trasllat de la seu del poder de les terres baixes a la carena de la ciutat a principis del període otonià, associat amb el restabliment d'un castell amb una ciutat;
Transició de la fusta a la construcció de pedra en el període sàlic;
la reconstrucció de la ciutat destruïda el 1134 i l'expansió de la ciutat a principis del període de Suàbia;
El creixement intern i la construcció de la muralla al llarg dels segles combinats amb el desenvolupament de l'administració municipal de la ciutat. [17]

Ulm va perdre la seva importància com a lloc d'estades reials durant l'època dels reis saxons als segles 10 i 11. No va ser fins al regnat dels sàlics —a partir de la Dieta de Conrad II el 1027— que hi va haver evidències d'un augment de les estades reials. El 1079, Frederic de Staufen va ser infeudat al Ducat de Suàbia. Després de consolidar el seu poder en aquesta àrea, els Hohenstaufen van ser capaços de convertir Ulm en una de les seves bases principals. L'extinció dels sàlics va provocar batalles sobre les propietats imperials d'aquesta herència, com a conseqüència de les quals els voltants d'Ulm van ser incendiats el 1131, i el 1134 tota la ciutat es va veure afectada. [18]

Sota la dinastia Hohenstaufen, el Palatinat d'Ulm va ser reconstruït a partir de 1140 i al seu pas l'assentament es va ampliar encara més. El 1174, un pont sobre el Danubi va ser esmentat en un document per primera vegada. [19][20][21]

El 1181 Ulm va ser elevada a la categoria de ciutat i el 1184 a la categoria de ciutat imperial lliure. [22] Uns 100 anys més tard, Ulm sembla haver estat completament fortificada, ja que va poder resistir un setge de l'anti-rei Heinrich Raspe a l'hivern de 1246. Ulm es va convertir en un dels punts focals dels reis i emperadors Hohenstaufen. Poc se sap sobre el desenvolupament de la constitució en la primera fase d'Ulm. "No s'ha dictat un document sobre l'elevació d'Ulm a l'estatus de ciutat". El desenvolupament de la ciutat sembla haver tingut lloc per etapes des del segle 11, però sense deixar cap registre escrit. La concessió dels drets de ciutat d'Esslingen per part de Rudolf von Habsburg el 1274 va ser probablement més "una solució vergonyosa per [...] per omplir el buit". [23]

Ulm a la baixa edat mitjana (1200-1500)

Pintura de Secco al costat sud de l'ajuntament, sobre la qual es poden veure les relacions comercials d'Ulm Casa de la Moneda d'Ulm i Casa Inclinata (dreta)

Amb el final del govern Hohenstaufen, Ulm va aconseguir seguir sent una ciutat reial, cosa que podria haver estat deguda al fet que les línies dels comtes de Dillingen, que tenien el bailiwick imperial, es van extingir gairebé al mateix temps i el comte Ulric de Württemberg, com a nou agutzil, no tenia ambicions respecte a Ulm. A finals del segle 13, hi havia un agutzil municipal que era elegit anualment per la gent del poble.

Al segle 14, l'àrea urbana es va quadruplicar a 66, 5 hectàrees, que es mantindria la mida de la ciutat fins al segle 19. L'expansió va anar acompanyada de la refortificació de la ciutat, que pot estar relacionada amb una incursió fallida de Lluís el Bavarès el 1316. [24] Al centre de la ciutat, la primera meitat del segle 14 va estar marcada pels disturbis semblants a la guerra civil, que estaven relacionats amb disputes entre els gremis i el patriciat urbà, que havia sorgit en gran mesura dels antics agutzils imperials i va dur a terme la regla. El 1345, es va trobar una solució provisional en forma de la Carta de Jurament Petit, que va pacificar temporalment la situació concedint als gremis una veu decisiva en assumptes polítics i legals per primera vegada.

Sota el lideratge d'Ulm, la Lliga de Ciutats de Suàbia va ser fundada el 1376 com una aliança de 14 ciutats imperials de Suàbia. Ulm va ser escollit com un "suburbi" (és a dir, el lloc principal per a les reunions de la Confederació) i se li va donar el títol de "Main and Ornament of Swabia". El 30 de juny de 1377 va començar la construcció d'Ulm Minster, ja que l'antiga església estava situada fora de les muralles de la ciutat i els habitants no podien anar a l'església durant un setge de l'emperador Carles IV poc abans. Després de la derrota a la Guerra de les Primeres Ciutats el 1388, la Lliga de Ciutats de Suàbia es va enfonsar. Com a resultat, Ulm va perdre influència sobre les altres ciutats de Suàbia, però va romandre tan influent, tant econòmicament com políticament, que va mantenir nombrosos assentaments en gran part independents en gairebé tots els centres comercials importants d'Europa (per exemple, Venècia, Viena, Anvers/Amsterdam, Constantinoble/Istanbul). El 1396, Geislingen amb el castell de Helfenstein, Altenstadt, Amstetten, Aufhausen i altres llocs va arribar a la ciutat quan el comte de Helfenstein va haver de saldar els seus deutes amb la ciutat. [25]

La Gran Carta de Jurament, la Constitució d'Ulm, va entrar en vigor el 1397 després que el compromís de la Carta de Jurament Petit "esdevingués cada vegada més insatisfactori". [26] Va regular la distribució del poder i les funcions de l'alcalde. Els gremis tenien ara 30 seients de consell, els patricis només 10. Al mateix temps, als patricis se'ls va negar el dret a vot. L'alcalde havia de retre comptes als veïns. Des de llavors, el dilluns de jurament (penúltim dilluns de juliol) ha estat festiu a Ulm.

El 1480, es va construir una nova muralla al mig del "riu furios". S'estenia des de la porta Herdbruckertor, construïda el 1348, fins a la Porta del Pescador a l'actual Wilhelmshöhe. Aquesta muralla al llarg del Danubi, que encara existeix avui dia, va substituir l'antiga muralla, que només quedava parcialment, que es trobava amb la paret de carreus geperuts del Palatinat Hohenstaufen en un angle gairebé recte des de la torre del pescador sobre la llotja de porcs i els dos braços blaus (restes conservades a l'actual Häuslesbrücke) i després la seguia en direcció est. La muralla medieval va ser reconstruïda el 1527 pel mestre d'obres de Nuremberg Hans Beham el Vell segons la teoria de fortificacions d'Albrecht Dürer (publicada a Nuremberg el mateix any amb el títol Etliche underricht/zu fortification der Stett/Schlosz/und flecken).

Les idees de Dürer van ser implementades per Beham de la següent manera: la defensa de trinxera mur-muralla, que reemplaçava la muralla, havia de suportar millor el foc de les armes de foc llavors modernes i també permetre al defensor posicionar millor la seva pròpia artilleria. Per a l'artilleria, també es van construir rampes des del costat de la ciutat. A l'exterior es va aixecar un amplit amb grans espitlleres. Les idees de fortificació de Dürer es van implementar encara més eliminant radicalment les torres de les portes de la ciutat, que eren especialment vulnerables al foc d'artilleria a causa de la seva alçada, i dotant-les de pisos octogonals baixos. A més, el sistema de Dürer preveia baluards rodons davant de la muralla, des dels quals es podia disparar la rasa al flaqueig. Les fortificacions de la ciutat a Glöcklertor, Neue Tor i Frauentor també es van modernitzar en conseqüència. A principis del segle 17, les fortificacions de bastions d'estil italià de Gideon Bacher, que van desplaçar les línies defensives en primer pla, van

canviar el paisatge urbà encara més decisivament que les reconstruccions de Beham. I immediatament després (de 1617 a 1622), l'enginyer holandès Johan van Valckenburgh i diversos successors van establir nous estàndards amb les seves conversions i nous edificis segons el sistema holandès, que es considerava l'últim en construcció de fortaleces en aquell moment. El romanent de la seva activitat és essencialment la zona de Wilhelmshöhe/Promenade. Aquestes noves obres van costar al voltant de dos milions de florins, que es van haver de recaptar a través d'impostos.

Entre 1484 i 1500, el dominic Fèlix Fabri, que treballava a Ulm, va publicar el seu Tractatus de civitate Ulmensi (Tractat sobre la ciutat d'Ulm). Es considera la crònica més antiga que es conserva de la ciutat d'Ulm. En ell, Fabri no només descriu el present de la ciutat en el seu temps, sinó que també intenta presentar la seva història de la manera més exhaustiva possible. El manuscrit autògraf d'aquesta obra, escrit en llatí, es troba als Arxius de la Ciutat d'Ulm.

Ciutat imperial a principis de l'edat moderna (1500 a 1802)

Vista d'ocell d'Ulm, 1597, aquarel·la de Philipp RenlinUlm des de dalt cap al 1650, gravat en coure de MerianUlm en tres direccions cap al 1650, gravat en coure per MerianTerritori de la Ciutat Imperial Lliure d'Ulm (amb l'enclavament de Wain) segons un mapa de Johann Baptist Homann de 1725

El desenvolupament econòmic i cultural de la ciutat va arribar al seu apogeu econòmic i cultural al voltant de l'any 1500: Ulm posseïa el segon territori imperial més gran de la ciutat en el territori de l'actual República Federal d'Alemanya després de Nuremberg. Tres ciutats (Geislingen, Albeck i Leipheim) i 55 pobles pertanyien a la zona. La ciutat era un important punt de transbordament de ferro, tèxtil, sal, fusta i vi. Al mateix temps, Ulm es va convertir en un dels centres d'art més importants del sud d'Alemanya des de mitjans del segle 15. Les obres d'art produïdes a Ulm (especialment escultures de disseny elaborat i altars alats) es van convertir en "èxits d'exportació" molt més enllà dels límits de la ciutat i tan llunyans com Viena, Sterzing (Tírol del Sud) i els Països Baixos. D'aquest període també data la rima que sustentava la posició de la ciutat al món en aquell moment:

El poder de Venècia, l'esplendor d'Augsburg, l'enginy de Nuremberg, l'artilleria

d'Estrasburg
i els diners
d'Ulm dominen el món.

A més de la moneda encunyada a Ulm i utilitzada abundantment pels comerciants i banquers d'Ulm, els diners d'Ulm en el vers també es refereixen al que componia la riquesa real d'Ulm: el Barchent, un teixit mixt de cotó i lli. El Barchent, que va rebre el segell d'Ulm després de l'examen més estricte, garantia una qualitat tan extraordinàriament alta que, com era cobejat a tot Europa, era tan bo com els diners.

A causa de la seva importància econòmica i política, Ulm també es va convertir en la ciutat principal, és a dir, el lloc de reunió i seu administrativa, de la Lliga de Suàbia. [27] Aquesta lliga, fundada el 1488, va servir per unificar els estats imperials de Suàbia, va assegurar una pau duradora amb la terra i va ser un element essencial de la reforma imperial. Tot i que la Confederació de Suàbia es va trencar de nou com a resultat de la Reforma el 1534, la importància d'Ulm en aquesta aliança la va convertir no només en un important centre polític, sinó també en un centre administratiu de facto a Suàbia. [28]

Amb la fundació del Cercle Imperial de Suàbia com un dels 10 districtes imperials amb els quals l'emperador Maximilià I va reorganitzar l'administració del Sacre Imperi Romanogermànic el 1500 i 1512 respectivament, Ulm una vegada més va aconseguir construir sobre la seva supremacia entre les ciutats i els estats imperials de Suàbia. La ciutat es va convertir en el principal i lloc de reunió del recentment format Cercle Imperial de Suàbia. El Reichskreistage (és a dir, les assemblees de presa de decisions dels estaments imperials units en el Cercle Imperial de Suàbia) va tenir lloc a l'ajuntament gòtic fins al final del període imperial de la ciutat. Entre 1583 i 1593, Hans Fischer i Matthäus Gaiser van construir el Nou Edifici en l'estil del Renaixement tardà d'Ulm com a residència alternativa per a l'administració municipal durant els dies del Districte Imperial. Va servir com a edifici polivalent al mateix temps que ajuntament i jurament, jutjat, presó i magatzem municipal de sal, vi i gra.

Des de 1694 en endavant, el Cercle Imperial de Suàbia va mantenir un exèrcit permanent permanent, l'administració i les existències de material es van allotjar en gran part a l'armeria d'Ulm.

El descobriment d'Amèrica (1492) i la ruta marítima cap a l'Índia (1497), però també la forta competència local en el negoci barchent pels Fugger, que a principis del segle 16 cada vegada més "desviaven" el lucratiu comerç d'escorces a les seves possessions recentment adquirides a la vall baixa de l'Iller, va fer que la prosperitat i la influència d'Ulm s'esvaïssin ràpidament després de 1500. L'aparició de nous centres comercials i el trasllat de les principals rutes comercials cap a l'Atlàntic van provocar un declivi econòmic gradual de la ciutat. Les tensions religioses també hi van contribuir. El 1529, la ciutat va ser un dels representants dels estaments protestants (Protestació) a la Dieta d'Espira. Els seus ciutadans exigien la difusió sense traves de la fe protestant. El 1531, la ciutat es va unir a la fe protestant per votació dels burgesos. La iconoclàstia subsegüent, com a resultat de la qual més de 30 esglésies i capelles van ser demolides o profanades, i més de 100 altars (més de 60 només a la catedral) van ser destruïts o eliminats, també va significar el final abrupte d'Ulm com a centre d'art. Fins al 1546 (Guerra d'Esmalcalda), els conflictes amb l'emperador i altres propietats imperials van fer que Ulm perdés 35 dels seus pobles per saqueig o pillatge i finalment es va haver de sotmetre a l'emperador catòlic Carles V, que el 1546 va derogar la constitució de la ciutat (Gran Carta de Jurament) de 1397, que havia estat vàlida fins llavors, i la va donar a la noblesa de la ciutat (patriciat) a través de l'anomenat Hasenrat de facto l'únic poder de decisió a la ciutat.

En el transcurs dels segles següents, l'antiga riquesa de la ciutat es va veure reduïda per noves guerres, especialment durant la Guerra dels Trenta Anys i la Guerra de Successió Espanyola, per epidèmies devastadores, pagaments de reparacions i extorsions a diversos assetjadors i ocupants, fins al punt que la ciutat va fer fallida el 1770 i més terres (senyoria de Wain) s'havia de vendre. El 1786, l'àrea d'Ulm encara incloïa les següents administracions: Obervogteiamt Geislingen, Oberämter Langenau, Albeck i Leipheim, així com les oficines de Süßen, Stötten, Böhringen, Nellingen, Weidenstetten, Lonsee, Stubersheim, Bermaringen i Pfuhl.

Ulm, prop de Baviera (1802-1810)

La reorganització d'Europa per Napoleó també va tenir un efecte a Ulm. El 1802, fins i tot abans de la promulgació de la Diputació Imperial de 1803, la ciutat va perdre la seva independència i va ser incorporada a l'Electorat de Baviera. Després del paper dirigent d'Ulm dins del dissolt cercle imperial de Suàbia, Ulm es va convertir en la seu del directori regional de la "Província Bavaresa de Suàbia" (predecessora de l'actual govern de Suàbia). El 14 d'octubre de 1805, una batalla decisiva de les guerres napoleòniques va tenir lloc prop de la ciutat (Batalla d'Elchingen), que va conduir a la Batalla d'Ulm del 16 al 19 d'octubre, de la qual Napoleó va sortir victoriós. Després que el mariscal francès Ney hagués aixafat els austríacs (pels quals va ser nomenat duc d'Elchingen), es van retirar a Ulm, on van ser assetjats i capitulats poc després. Això va obrir el camí a Napoleó a l'est per a la batalla decisiva contra russos i austríacs a Austerlitz. El 1810, Ulm va passar del Regne de Baviera al Regne de Württemberg a través d'un intercanvi territorial Baviera-Württemberg, que va ser regulat en el corresponent tractat fronterer.

Frontera i ciutat provincial del Regne de Württemberg (1810-1918)

Ulm (c. 1890/1900)

Per a Ulm, el trasllat a Württemberg va tenir greus conseqüències que continuen fins als nostres dies. Encara que la major part de l'antic territori de la ciutat imperial al nord del Danubi amb Ulm va arribar a Württemberg, grans parts ja no estaven subjectes a l'administració directa d'Ulm, sinó que es van afegir a altres oficines i càrrecs superiors (especialment Geislingen, que anteriorment havia pertangut a l'àrea d'Ulm). La part sud més petita, però econòmicament més important, de l'antic territori d'Ulm va romandre bavaresa, es va convertir en "estrangera" i va formar la base de la futura ciutat de Neu-Ulm. Ulm s'havia convertit així en una ciutat fronterera.

El que la pèrdua del seu interior al sud del Danubi va significar per a Ulm es pot il·lustrar pel fet que importants instal·lacions de subministrament i eliminació d'Ulm es trobaven al sud del Danubi. Des del Herdbrücke central aigües amunt fins a la desembocadura de l'Iller, les basses d'Iller van desembarcar, principalment en direcció a Ulm com a terminal, però de vegades també fins a Viena. Eren principalment basses d'arbres purs, però també els anomenats nínxols de bany, que consistien en taulons que ja s'havien preparat. Els raftsmen no només portaven fusta per a la ciutat, sinó també llenya, sal i delícies com formatge (de Suïssa i l'Allgäu), cargols, vi (de les regions de cultiu del llac de Constança o d'Itàlia) o aiguardent de cireres. A la riba sud del Danubi, entre l'actual pont ferroviari i el pont de Gänstor, hi havia una zona d'emmagatzematge de fusta de fusta, un lloc de comerç de fusta i una altra zona d'emmagatzematge de fusta per a l'emmagatzematge i venda de construcció i llenya, que era d'importància nacional.

Wilhelmsburg 1904

A més, al sud del Danubi, a les proximitats del pont Herdbrücke a l'anomenada "Schiffbauerplatz", hi havia diverses drassanes, en les quals es van construir les anomenades "caixes d'Ulm" per al transport marítim del Danubi que va començar aquí. Després de la seva finalització, van ser carregats amb mercaderies a l'anomenat "Schwal" i llançats a l'aigua. Una mica més riu avall, el gremi de jardiniers mantenia un lloc d'adobs, que era particularment important per

l'impressionant nombre d'arbres i jardins d'esbarjo també situats al sud. Adossats al Steinhäule hi havia les instal·lacions per a la utilització de cadàvers d'animals, que estaven sota l'administració del botxí imperial de la ciutat. Al mateix temps, era un Wasenmeister (tapador, assassí, trèvol).

La casa de fusells de la ciutat imperial també es trobava al sud del Danubi. Allà, la societat de tir solia fer exercicis de tir diverses vegades a la setmana. Al mateix temps, la riba sud del Danubi també era l'àrea d'esbarjo local preferida de la gent d'Ulm, on la gent sortia a passejar, passejava i s'aturava a les tavernes. Quan, com a resultat de les guerres napoleòniques i els canvis territorials entre els nous regnes de Württemberg i Baviera, el Danubi es va convertir de sobte en un riu fronterer per als caminants, inclosos aquells ulmers que tenien la seva feina a l'altre costat del Danubi.

Amb l'annexió a Württemberg, Ulm es va convertir en la seu d'un Oberamt inicialment molt petit, l'Oberamt Ulm. Un any més tard, la ciutat va rebre la designació de "La nostra Bona Ciutat" i, per tant, el dret al seu propi membre del parlament estatal.

El 1811, Albrecht Ludwig Berblinger, "el sastre d'Ulm", havia de demostrar l'avió que havia dissenyat amb motiu de la visita inaugural del rei de Württemberg a la ciutat. Segons testimonis presencials, Berblinger va completar amb èxit diversos vols de planatge de diverses desenes de metres "sobre prats i jardins" a la zona de l'alt Michelsberg. Malauradament, Berblinger no havia de presentar les seves habilitats de vol allà, sinó a la riba alta del Bastió de l'Àguila, prop del Herdrücke. Berblinger va defugir la demostració perquè considerava amb raó que les tèrmiqes que hi predominaven eren extremadament desfavorables per a les proves de vol. L'endemà, quan el rei ja no hi era present, però sí el seu fill, el pioner de l'aviació d'Ulm tornava a l'inici. Segons un oïdit, es diu que l'encara vacil·lant Berblinger va ser empès pel bastió de l'àguila i va desembarcar al Danubi en lloc de a la riba bavaresa. Les competicions de vol modernes han demostrat que la ubicació escollida per a la demostració de vol de Berblinger ofereix condicions molt problemàtiques per planar amb avions no motoritzats. Per a Albrecht Berblinger, la demostració de vol fallida va tenir conseqüències devastadores. Molt més enllà d'Ulm, es va convertir en una figura de broma ridícula i va ser exposat al ridícul dels seus contemporanis. Ell mateix, amargat, va abandonar els seus experiments, es va retirar i va morir incomprès i totalment empobrit. Mentrestant (no només a Ulm) s'ha restaurat l'honor de Berblinger pel que fa a la seva valoració com a pioner de l'aviació. A més dels informes contemporanis, les rèpliques modernes i els experiments amb l'avió de Berblinger també han demostrat clarament que efectivament era aeronavegable i que es podia utilitzar per cobrir distàncies considerables en bones tèrmiqes.

El 1819, Ulm es va convertir en la seu del districte del Danubi de Württemberg (aproximadament comparable a un districte governamental) i va ser capaç d'ampliar significativament l'àrea de responsabilitat de l'Oberamt Ulm mitjançant la incorporació de l'efímer Oberamt Albeck.

Portada amb un dels primers segells del Regne de Württemberg, cancel·lat ULM 1852Primera estació de ferrocarril i oficina de correus d'Ulm el 1855

L'obertura de la primera línia contínua de la xarxa ferroviària de Württemberg de Heilbronn a Friedrichshafen l'1 de juny de 1850, així com les enormes tasques de construcció de la fortalesa federal i la finalització de la catedral d'Ulm, que s'havia dut a terme des de mitjans del segle 19, van donar nova vida a Ulm, que mentrestant s'havia convertit en el "niu provincial amb 12.000 habitants". Després de la construcció de la Fortalesa Federal amb 53 fortificacions al voltant d'Ulm i Neu-Ulm, així com la finalització de la catedral, com a resultat de la qual Ulm va rebre la torre de l'església més alta del món fins avui des de 1885 (la inauguració de la nova torre oest va ser el 31 de maig de 1890), la prosperitat va tornar de nou.

La conseqüència d'aquesta reactivació va ser un fort augment del nombre d'habitants i l'establiment de nombroses empreses comercials i industrials. Per exemple, el farmacèutic d'Ulm Gustav Ernst Leube va redescobrir l'art de la producció de ciment, oblidat des de l'antiguitat tardana, i el 1838 va fundar la primera fàbrica de ciment d'Alemanya amb els seus germans, Wilhelm i Julius Leube. Conrad Dietrich Magirus, comandant de la brigada de bombers voluntaris d'Ulm, va participar en la construcció d'equips de lluita contra incendis. Se'l considera l'inventor de l'escapament de foc mòbil. El 1864, Magirus es va convertir en soci limitat de la recentment fundada Eberhardt Bros. societat anònima, que fabricava i venia equips de lluita contra incendis. Després de desacords entre Magirus i els germans Eberhardt, Magirus va fundar la seva pròpia empresa el 1866, que va anomenar C. D. Magirus Fire Brigade Prop Factory. El 1893, Karl Heinrich Kässbohrer, descendent d'una antiga dinastia de pesca i navegació d'Ulm, va fundar la fàbrica de vagons Kässbohrer. A partir de 1910, les carrosseries per xassís de turismes es van produir en sèrie per primera vegada. La companyia també va rebre la primera patent d'una carrosseria combinada d'autobusos per al transport de passatgers i mercaderies. El 1922, Kässbohrer va desenvolupar el primer camió remolc. En el context de la important funció supraregional del comandant d'Ulm Magirus, el 1854r Dia de Bombers alemanys va tenir lloc a Ulm el 1.

Les tropes de la Fortalesa Federal, que havien estat estacionades des de mitjans del segle 19, també van jugar un paper important en el desenvolupament d'Ulm i Neu-Ulm. El 1913, Ulm tenia 60.000 habitants, dels quals més de 10.000 eren soldats. El 1938, poc abans de l'esclat de la Segona Guerra Mundial, la ciutat bessona d'Ulm/Neu-Ulm era la guarnició més gran del Reich alemany amb més de 20.000 soldats. La gent tolerant d'Ulm, que estava influenciada per la ciutat imperial, no era particularment aficionada als actes de guerra i als propis militars. Poques vegades en la història de la ciutat la guerra havia portat bé. L'avversió de la gent d'Ulm a qualsevol cosa massa militar era evident, per exemple, en el fet que la ciutat imperial molt aviat va deixar gran part de la defensa de la ciutat a mercenaris estrangers, per als quals les anomenades "cases rases" es van construir especialment al llarg de la muralla. Ulm també sempre va intentar resoldre disputes territorials amb els seus veïns diplomàticament, si calia pagant diners horribles. Gran part del territori de l'antiga ciutat imperial havia arribat a mans del poble d'Ulm a través de la compra o redempció del deute, no per mitjans militars. La introducció del servei militar obligatori després de l'annexió involuntària a Baviera i Württemberg també va trobar una resistència ferotge i duradora a Ulm. Al llarg de la seva història, Ulm ha estat repetidament objecte de diversos desitjos, la majoria dels quals han estat perseguits per mitjans militars, generalment en detriment de la ciutat. Així, com a capital de la Lliga de Ciutats de Suàbia o del Cercle Imperial de Suàbia, la ciutat sempre va ser modelada per militars propis o estrangers.

Vegeu també: Militars a Ulm

Ulm durant l'Estat Popular i la dictadura nazi (1918-1945)

Fort Oberer Kuhberg (camp de concentració temporal)

El 1918/19, la democràcia de la República de Weimar també es va fer efectiva a Ulm a través de l'Estat Popular de Württemberg. El 1919, la Llei de Municipis de Württemberg va introduir el dret a votar i presentar-se a les eleccions per a tots els pobles. Es va crear una democràcia representativa amb els ajuntaments. Es van fundar partits, que es van organitzar en faccions a l'ajuntament i controlaven l'administració amb l'alcalde elegit democràticament. No obstant això, els partits que volien abolir aquesta democràcia, sobretot els nacionalsocialistes, es van fer cada vegada més forts. [29] La Primera Guerra Mundial i la subsegüent Gran Depressió havien colpejat especialment Ulm, ja que les empreses comercials de la ciutat estaven fortament orientades a l'exportació i, com a antigues companyies d'armament, es van veure directament afectades pel Tractat de Versalles per a reparacions i restriccions de producció. es van veure afectats. La reducció radical del nombre de militars estacionats a Ulm a causa de la derrota a la Primera Guerra Mundial també va tenir un impacte extremadament negatiu en l'economia local. El 22 de juny de 1920, una protesta contra l'escassetat d'aliments i els preus extorsionadors es va convertir en sagnants disturbis amb set morts. [30] Més tard, la moneda va ser destruïda per la inflació de 1922/1923, que va conduir breument a la seva pròpia moneda regional, la marca monetària Wära.

Els nacionalsocialistes i els seus aliats antidemocràtics van aconseguir que aquells partits que donaven suport a la República de Weimar fossin responsables de les obligacions de reparació, de la mala situació econòmica i també del desmantellament militar, combinat amb una alta proporció d'antisemitisme: els jueus eren considerats els autors de tots els esdeveniments negatius de la República de Weimar. A més, hi havia la lluita contra els comunistes, que rebutjaven la mateixa República de Weimar. Des de finals de la dècada de 1920 en endavant, els nacionalsocialistes van rebre una alta proporció dels vots a Ulm.

A l'octubre de 1930, tres oficials del 5è Regiment d'Artilleria estacionats a Ulm van ser acusats de preparació per a alta traïció i finalment condemnats a 18 mesos de presó cadascun per distribuir propaganda política (NSDAP). El mateix Adolf Hitler va ser interrogat com a testimoni, ho va utilitzar per a una compareixença propagandística, però també va assegurar durant el seu interrogatori pel jutge que els canvis polítics només es perseguirien per mitjans constitucionals.

Weinhof abans de 1927 (amb la sinagoga destruïda en la nit pogrom de 1938)

Immediatament després que els nacionalsocialistes arribessin al poder el 30 de gener de 1933, va començar la persecució dels demòcrates, comunistes i jueus de Weimar. Inicialment, això va ser dut a terme per les SA i SS en nom del NSDAP, i més tard per les autoritats policials. De 1933 a 1935, moltes de les víctimes d'aquesta persecució van ser empresonades i maltractades sense judici al camp de concentració d'Oberer Kuhberg, una de les fortificacions de la Fortalesa Federal d'Ulm. Més tard, els presoners restants van ser traslladats al camp de concentració de Dachau. Entre ells hi havia Kurt Schumacher. Al mateix temps, es van abolir els òrgans democràtics i l'estat democràtic de dret. A partir de 1933, els veritables governants d'Ulm van ser el líder del districte del NSDAP Eugen Maier i els seus superiors al NSDAP Gau Württemberg-Hohenzollern. [31]

El 1933, la Policia Política de Württemberg va establir una seu externa al Nou Edifici, que va funcionar com una oficina de la Policia Secreta de l'Estat des de 1936 fins al final de la guerra. [32]

De 1933 a 1935, el camp de concentració d'Oberer Kuhberg va existir amb presoners polítics principalment al fort del mateix nom de la fortalesa federal d'Ulm.

El 22 d'abril de 1934, representants de l'oposició de l'Església protestant de tota Alemanya (Reich alemany) van emetre la Declaració d'Ulm a la catedral d'Ulm, en la qual s'oposaven als esforços per subordinar la independència de l'Església protestant a l'estat nacionalsocialista.

Com a resultat de les reformes administratives durant l'època nazi a Württemberg, la ciutat d'Ulm es va convertir en un districte lliure el 1938 i també es va convertir en la seu del districte d'Ulm, que havia sorgit de l'antic Oberamt.

Sinagoga Nova

Durant l'anomenat pogrom de la Kristallnacht (9/10 de novembre de 1938), la sinagoga d'Ulm Am Weinhof 1873, que havia estat consagrada el 2, va ser incendiada per un grup de membres de les SA d'Ulm. A més, els membres de la comunitat jueva van ser maltractats, en els quals també van participar altres ciutadans d'Ulm. 56 homes van ser empresonats al camp de concentració de Dachau durant diversos mesos. Dos detinguts d'Ulm no van sobreviure a la tortura allà. Els bombers municipals van apagar ràpidament l'incendi de la sinagoga, no per evitar que el foc cremés el santuari de la comunitat jueva, sinó perquè volien evitar que el foc s'estengués als edificis veïns. Per completar el pogrom nazi, l'administració de la ciutat va ordenar la demolició de l'edifici pocs dies després, obligant la comunitat jueva a finançar-lo ells mateixos. [33][34] Després de la "Nit dels vidres trencats", la resta de la gent de fe jueva que vivia a Ulm va ser esquarterada per la força en les anomenades cases jueves. De 1941 a 1942, els jueus restants d'Ulm van ser deportats als camps d'extermini de l'est per ser assassinats allà. Només alguns dels jueus ulm deportats van sobreviure. Des de 66 fins a la construcció de la nova sinagoga al Weinhof, davant el 1990, una placa commemorativa commemora els 2012 jueus d'Ulm que van ser perseguits i assassinats a la Xoà i la seva casa de culte a l'escala de Sparkasse Neue Straße 122. El llibre commemoratiu dels Arxius Federals per a les Víctimes de la persecució nazi dels jueus a Alemanya (1933-1945) llista els noms de 157 residents jueus d'Ulm que van ser deportats i la majoria d'ells assassinats. [35]

També hi va haver resistència esporàdica a l'estat nacionalsocialista. El 1942, un grup de graduats de secundària dirigits per Hans i Susanne Hirzel i Franz J. Müller van formar la branca d'Ulm del conegut grup de resistència de Munic Rosa Blanca, en el qual els dos residents d'Ulm Hans i Sophie Scholl eren actius. Els dos grups de resistència van ser capturats el 1943. Alguns dels seus membres van ser condemnats a mort i altres a presó.

El 1944 van començar els atacs aeris pesants sobre Ulm. Al final de la guerra, especialment com a resultat del gran atac del 17 de desembre de 1944, el 81% del nucli antic històric va ser destruït, però la catedral es va salvar en gran part.

El 1945, el camp de concentració de Dachau va mantenir el camp de treball de les SS d'Ulm al districte de Söflingen amb 30 a 40 presoners per a la construcció de peces de submarins a Klöckner-Humboldt-Deutz. [36]

El 24 d'abril de 1945, Ulm va ser ocupada per les tropes nord-americanes. [37] En altres llocs d'Alemanya, la guerra va continuar fins a principis de maig. La guerra finalment va acabar el 8 de maig amb la rendició incondicional de la Wehrmacht.

Ulm a la postguerra (1945-2000)

Ulm formava part de la zona d'ocupació nord-americana i, per tant, pertanyia al recentment fundat estat de Württemberg-Baden des de 1945, que es va fusionar amb l'actual estat de Baden-Württemberg el 1952.

1955: Vista des de la torre principal d'Ulm Minster fins a la Münsterplatz occidental. Els buits entre edificis són conseqüència de la destrucció del nucli antic, que va tenir lloc el 17 de desembre de 1944. 2005: Vista des de la plataforma central de la catedral d'Ulm a l'oest.

A l'esquerra hi ha l'històric Nou Edifici, gairebé tots els altres edificis recognoscibles són de nova construcció.

El centre de la ciutat d'Ulm, que va ser destruït en gran part, va ser reconstruït en les dècades posteriors al final de la guerra. La qüestió de si la reconstrucció havia de ser històrica o moderna va portar a disputes ferotges. La major part de la ciutat va ser reconstruïda en l'estil dels anys cinquanta i seixanta. Per tal de realitzar grans projectes de transport com la "Nova Carretera" com a carretera principal est-oest, fins i tot es van sacrificar edificis històrics conservats. No

obstant això, també hi va haver reconstruccions d'edificis individuals que van ser importants per a la història de la ciutat, i nombrosos edificis moderns es van basar més o menys en formes històriques, per exemple, els frontons apuntats típics d'Ulm. (Vegeu també Cultura i llocs d'interès - Edificis - Paisatge urbà)

No obstant això, la reconstrucció no es va limitar al nucli antic de la ciutat d'Ulm. Per exemple, la recentment designada àrea industrial a la vall del Danubi (1951) va ser de gran importància per al desenvolupament econòmic de la ciutat. Al nou districte d'Eselsberg, es va poder allotjar un gran nombre de desplaçats, cosa que ràpidament va provocar que la població tornés al nivell d'abans de la guerra i més enllà.

Després que Ulm ja hagués acollit el 1854r Dia de la Brigada de Bombers Alemanya el 1, el 29è Dia dels Bombers alemanys també va tenir lloc allà del 31 al 1953 de maig de 22. Va ser la primera després del règim nazi i la Segona Guerra Mundial.

El 1953 comença la història de l'Escola Superior de Disseny, que havia marcat l'estil dels anys cinquanta i seixanta, però que des d'aleshores s'ha tornat a tancar. Una escola d'enginyeria va obrir el seu ensenyament el 1960 i es va fusionar amb la Universitat de Ciències Aplicades per a Negocis i Tecnologia el 1972. Un impuls important per a la ciutat va ser la fundació de la Universitat d'Ulm (1967), a la qual es va unir el 1982 l'Hospital Universitari, que anteriorment havia consistit en clíniques municipals.

L'1 de gener de 1973, la reforma del districte va entrar en vigor a Baden-Württemberg. Ulm va esdevenir la seu del recentment format Alb-Donau-Kreis, però va romandre independent del districte. El 1980, Ulm va superar per primera vegada la marca dels 100.000 habitants i es va convertir així en una ciutat important. El mateix any, Ulm va acollir la primera Mostra Estatal d'Horticultura a Baden-Württemberg, en la qual també va participar la veïna ciutat bavaresa de Neu-Ulm.

La superació de la crisi econòmica de principis de la dècada de 1980 també va convertir l'antiga ciutat industrial en un centre científic i de serveis, que el 1987, amb 104.000 habitants, era capaç de presumir d'assolir la notable xifra de 84.000 llocs de treball.

Ulm al segle 21 (des de 2001)

El 2004, la ciutat va celebrar diversos esdeveniments importants: d'una banda, el 1150è aniversari de la primera menció documental d'Ulm, i de l'altra, el 125è aniversari d'Albert Einstein, que va néixer el 14 de març de 1879 a l'actual Bahnhofstraße. (No obstant això, la família es va traslladar a Munic poc després del naixement d'Albert el 1880. Al lloc del seu lloc de naixement, ara hi ha una escultura en honor del fill jueu prominent de la ciutat, que va ser expatriat pels governants nazis.) Un altre esdeveniment important va ser la 95a Convenció Catòlica Alemanya del 16 al 20 de juny de 2004 sota el lema "Vida pel poder de Déu", a la qual van assistir prop de 30.000 creients.

El 2015, Ulm va ser guardonada amb el títol honorífic de "Ciutat de la Reforma d'Europa" per la Comunitat d'Esglésies Protestants d'Europa. [38]

Incorporacions

Antigament municipis o districtes independents que s'incorporaven a la ciutat d'Ulm. L'àrea de meritació indica la superfície afegida a la superfície total de la ciutat l'any de la incorporació.

Data LlocsCreixement

1828
Böfingen, Örlingen i Obertaltingen
?

6 de novembre de 1905
Söflingen
1448

1 d'abril de 1926
Grimmelfingen
471

1 d'abril de 1927
Wiblingen
809

1 de setembre de 1971
Jungingen
1354
[39]

1 de gener de 1972
Unterweiler
452
[39]

1 de febrer de 1972
Mähringen
891
[39]

1 de maig de 1974
Eggingen
810
[40]

1 de juliol de 1974
Donaustetten
598
[40]

1 de juliol de 1974
Escalfament
651
[40]

1 de juliol de 1974
Ermingen
837
[40]

1 de juliol de 1974
Göggingen
514
[40]

Literatura

Hans Koepf: Das Ulmer Rathaus. Publicat per l'Oficina Central de la Ciutat d'Ulm. Süddt. Verlagsgesellschaft, 1981, 48 pàg.

Hans Koepf: Ulmer Profanbauten. Forschungen zur Geschichte der Stadt Ulm (Hrsg. Stadtarchiv Ulm), Banda 4. W. Kohlhammer, Stuttgart 1982, ISBN 3-17-007078-9, p. 146–149.

Hans Koepf: Schwäbische Kunstgeschichte: Banda 2: Baukunst der Gotik. Jan Thorbecke, Konstanz / Stuttgart 1961, pp. 100–101.

Christof Rieber: Kàiser, Reichsstädte, Ritter. Segimon i Oswald von Wolkenstein van visitar Ulm el 1418, 1427, 1430 i 1434. A: Ulm und Oberschwaben, 2011, 57, pp. 34–98, aquí pp. 34–37, 81–90.

Ciutat d'Ulm (Hrsg.): Das Rathaus. Documentació constructiva amb motiu de la reobertura després de la reforma de 1987 a 1989. 79 pàg.

Michael Roth: Reichsstadt und Kaiser. La decoració escultòrica de l'Ajuntament d'Ulm. A: Hans Multscher. Escultor del gòtic tardà a Ulm. Una exposició de l'Ulmer Museum i el Württembergisches Landesmuseum Stuttgart al Museu Ulmer del 7 de setembre al 16 de novembre de 1997. Ulm 1997, pp. 87–102, 274–299.

Manuel Teget-Welz: Martin Schaffner. Vida i obra d'un pintor d'Ulm entre la baixa edat mitjana i el Renaixement. Ulm 2008. Forschungen zur Geschichte der Stadt Ulm, Hrsg. vom Haus der Stadtgeschichte – Stadtarchiv Ulm, Banda 32.

Enllaços

Commons: Ajuntament d'Ulm – col·lecció d'imatges, vídeos i arxius d'àudio

L'Ajuntament d'Ulm, flyer. (PDF) Editorial: Ajuntament d'Ulm, Serveis Centrals, Relacions Públiques i Representació 8/2009, Text: Henning Petershagen.

Aviador. tourismus.ulm.de

Informació detallada sobre el rellotge astronòmic a l'Ajuntament d'Ulm

Referències

? Christof Rieber: Kàiser, Reichsstädte, Ritter. Segimon i Oswald von Wolkenstein visiten Ulm. A: Ulm und Oberschwaben, 2011, 57, pp. 34–104, aquí p. 88.

? Hans-Joachim Albinus, Detlef Suckrau: Reminiszenzen an Johannes Kepler estada a Ulm 1626–1627. A: Ulm und Oberschwaben, 2019, Volum 61, pp. 175–211 (capítol 3 sobre la placa commemorativa Kepler, capítol 2 sobre el calderó Kepler).

? Hans-Joachim Albinus, Detlef Suckrau: Johannes Kepler a Ulm revisited. Nous aspectes d'antics fets coneguts. Un homenatge en honor al 450è aniversari de Kepler. A: The Mathematical Intelligencer, 2021, Vol. 43, No. 1, pp. 64–77 (capítol "Placa commemorativa a l'Ajuntament Vell d'Ulm" a la placa commemorativa Kepler, capítol "Kepler's Life and Work in Ulm's Rabengasse" al calderó Kepler).

? Werner Lindner: Von deutschen Brunnen in alter Zeit. A: Monatshefte für Baukunst de Wasmuth. N ° 7 , 1920, pàg.226 (zlb.de – Il·lus. font de l'ajuntament d'Ulm).